

கடவுள் துணை.

வி த் தியாபா, நு.

மதுரையில் பிரசுரமாகும்

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகை.

தொகுதி, க. } சென்னையில் கார்த்திகைமலீ { பகுதி அ.

செய்ந்தன்றியறிதல்.

ஆசூத்ரணம்

(196-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இனி, பிற்னக்குச் செய்த நன்றியை மறவாதறிதலாவது:— தனக்கு இடுக்கண் வந்தக்கால் உதவுவேரனர் மறவாது, அவர்செய்த நன்றியை கிடைங்கு, அவர்க்கு எதேனும் துன்பம் வருமாயின், அக்காலத்துத் தன்னுமிரையுங்கொடுக்க ஒருப்பட்டு சிற்றலாம். நன்றி யினளவின் சிறுமை பெருமை கருதாது அதன் பயனையே கருதி மதிக்கவேண்டும். தனக்குச் செய்த நன்றி சிற்றாகவும் தான் அவர்க்குப் பெரியதோர் உதவிசெய்யும்படி நேருமாயின் அக்காலத்து அவர் முன்தமக்குச் செய்த நன்றியின் பயனைக் கருதித் தாம்செய்ததங்களை எத்துணைப் பெருந்தன்றிப் பாசினும் அதனை அப்பொழுதே மனமகிழ்ந்து செய்யவேண்டும். இதனை,

“தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக் கொள்வார் பயன்தெரி வார்” எனவும்,

“அல்லி மரும்பதமும் அடகுங் காயுங் குள்ளெல்லும் நல்ல கொழும்பழுங் கிழங்குங் தந்து நவைதீர்த்தரர்க் கில்லையே கைம்மாறு.....”

எனவும் தேவர்கள் கூறியவாற்றால் நன்குதெளிக்.

அன்றியும் ஒருபொழுது ஒரு நன்றிசெய்தவர் பிற்காலத்தில் துன்பம் செய்தாராயினும் அவர் செய்த நன்றி ஒன்று

பெரிதாக இடைவிடாது கிளாந்து பாராட்டி, அவர்செப்த தீமை களையெல்லாம் கிளையாது விட்டுவிடுதல் வேண்டுமென்பார்,

“கொன்றனன் இன்னு செயினும் அவர்செய்த ஒன்றுங்கு உள்ளக் கெடும்”

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல தன்றே மறப்பது என்று.” என்பவாகவின்,

நன்றி மறவாமை மிகவற்புறுத்தப்பிட்டவாறு காண்பாம். அறநால்களாலே மறச்செயல்களாக விலக்கப்பட்டன பல. அவற்றுள்ளும் மாதுர்ஹத்தி, பிதுர்ஹத்தி, குருஹத்தி முதலிய தீச் செயல்கள் மிகக்கொடிய பாதகங்களாக விலக்கப்பட்டன. அவற்றிற்கு விதித்துள்ள இராஜதண்டனையும் தெய்வதண்டனையும் கேட்டால் அம்மம்ம! ரெஞ்சு நடுநடுக்காகிற்கும். இவ்விதக்கொடிய பாவங்கள் எல்லாவற்றினும் அறக்கொடிய பெரும்பாவும் நன்றிமறப்படுதோ என்று நமது பெருநால்கள் முழுங்குகின்றன. மாதுர்ஹத்தி முதலியன செப்தார்க்குப் பிராயச்சித்தமுண்டாயினும் செய்ந்கன்றி கொன்றவர்க்கு எவ்வாற்றுதும் கழுவாயில்லை பெனவுட், அவரே மீளா நரகிற்கு ஆளாகுவர் எனவும் பொப்பில் புலவராதிய உண்ணை யறிஞர்கள் மிகக்கடிந்து வற்புறுத்துஷத்துள்ளா ரென்பது பின்வருங் கவிகளாலுறிந்து கொள்ளத்தகும்.

“எந்தன்றி கொன்றுர்க்கும் உப்புண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்தன்றி கொன்ற மகற்கு”—(திருவள்ளுவர்.)

“ஆன்முலை அறுத்த அறனில் லோர்க்கும் மாணிழமூ மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும் பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும் வழுவாய் மருங்கிற கழுவாயு முளவென நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன் செய்தி கொன்றுர்க்கு உய்தி யில்லென அறம் பாடிற்றே”—(புறநானாய்.)

“கிடைவகல் காதற் ரூபைத் தந்தையைக் குருவைத் தெய்வப் பதவியங் தணைரை ஆவைப் பாலரைப் பாவை மாஸை

வதைபுரி குநர்க்கும் உண்டாம் மாற்றலாம் ஆற்றல் மாயா
உதவிகொன் ஞர்க்குநன் ரேனும் ஒழிக்கலாம்
உபாயம் உண்டோ”—(கம்பர்.)

பார்த்தீர்களா ! செய்ந்நன்றி மற்றத்தலை எவ்வளவு கொடியதாக நம்முன்னேர்கள் என்னிபுரைத்துள்ளார்கள் ? நமது சுகதுக்கங்கள் ஸைத்தும் தமவாக்ஷம் அதற்கு மேலாகவும் பாவித்து நம்மிடத்தினின் றும் பிரதிபுரகாரம் ஒன்றையும் எதிர்பாராமல் நம்மைப்போற்றி வளர்த்த தாய்தங்கையங்களோன்ன, விலங்கையும் மரத்தையும் ஒத்தி ரீஞ்த நமக்கு ஞானக்கண்கொடுத்து மனிதராகச் செய்த உபாததி யாயர்களோன்ன, மற்றும் உற்றுழியுதவிய மூத்தோர்களோன்ன, இத்தகைபோர் பலரும் நமக்குச் செய்த உதவிகளைக் கணக்கிட்டுறைக்க ஆகிசேடனைப்போல் இறண்டாயிரம் நாவைப் படைத்தாலும் முடியுமா ? இவர்க்கு நாம் எத்தனைநாள் ஊழியர்கு செய்வோமா யினும் நம்பொருட்டாச அவர்கள் ஒருங்களடைந்த சிரமத்துக்குத் தாறும் ஈடாகுமா ? இவற்றையெல்லாம் சிந்தியாது தற்காலத்து வாலிபரிற் பலர் நன்றிகெட்டவர்களாகி மாதாயிதாக்களிடம் வணக்க மின்றி மிருகம்போல நடக்கின்றனரே ! இது என்னபரிதாபம் ! நாம் நம்முதியீர்களிடம் எவ்வாறாடந்துகொள்கின்றோமோ அவ்வாறு தானே நம்மக்களாதியர் நம்மிடம் பின்னடந்துகொள்ளுவர் ? ஆகவே நம்முடைய நடையானது நம்மையுக்கெடுத்து நம் பின்னவர்களையும் கெடுப்பதாகவங்றோ அமையும் ? என்று இவர்கள் கருதவேண்டாமா ? ஆங்கிலக்கல்வி கற்ற மாணுக்கர்களிற் சிலர் “ஐபாத்திபாயர் என்ன சுப்பளப்பீபெற்றுக் கற்பித்தவராகவின் அவர்களுகித வேலைக் காரர்த்தரே” என்று பிறிடம் கூறவும் இவ்வித கெட்டனண்ணத்தால் அவரிடம் மரியாதையின்றி நடக்கவாம், நாம்கேளில் கேட்டும் கண்டும் இருக்கின்றாமன்றே ! இவ்வாலிபர்கள் இம்மை மறுமை யிரண்டுமற்றவர்களென்பது நாம் இங்கே கூறவேண்டியதில்லை

நன்றி கெட்டவர்கள் நாமிலும்கடையரே. தீக்குணரும்கொடுக் தொழிலும் இயற்கையாகக் கொண்டதும் பலங்கள் உணவின்றி வேண்டுமென்றே பட்டினிபோட்டுவைக்கப்பட்டதால் அதிகுர்க்கத் துடன் இருக்கத்துமான ஒரு சிங்கத்துக்கு இறையாகும்படி அந்தி ரோகிலிச என்னும் அடிமை தண்டனை விதிக்கப்பட்டு இராயுத

பாணியாக அதன்முன் விறத்தப்பட்டதும், இடுயேறன்னபேராசீ
யுடனும் கனலுமிழுங் கண்களுடனும் கண்டார் நடுங்க அச்சிங்கம்
தன் இறையை நோக்கிக் கடுவிசையுடன் சென்றதும், ஆனால் அது
அவ்வாறு செய்யாமல் ஆட்டுக்குட்டியிலும் அதிசார்த்தமாகி இறங்க
மகவினை மீண்டும் உயிருடன் கண்ட தாய்போலவும் நாய்க்குட்டி
யைப் போலவும் மகிழ்ச்சிகூர்த்து நன்றியறிதலைக்காட்டியதும், பாட
சாலைகளிற் பயிலும் பலரும் நன்றியவர். அங்கு இவ்வாறு தன் பசி
யையும் இயல்பையும் மறந்து பேருவகைழக்குத்து அவனது ஆருயிரைக்
காத்தது. அவன் தனக்கு முன் ஓர் அமையத்து நன்மைசெய்த
நண்பன் என்பதுபற்றியன்றோ? பகுத்தறிவில்லை இத்தீயவிலங்கும்
நன்றியுணர்ச்சியைக் காட்டிற்று என்றால் பெறுதற்களிய மானிட
ஜன்மத்தைப்பெற்ற ஆற்றிவுடையாம் இன்னுசெய்தாரை மறத்
தலும் இனியசெய்தாரை ஒறுத்தலும் எத்துணை இழிவானகாரியம்!

ஆகவீன், நம்மால் எவ்வகையிலும் மாறுதலி செய்யமுடியாத
பேருதலி செய்துவரும் பெருந்தகையாளர்களாகி நம்மையெப்
பொழுதுங்காத்துவருகின்றகடவுளிடத்தும், அரசனுபாத்தியான்றும்
தந்தை தம்முன்ஜுகிய ஐங்குரவரிடத்தும், உற்றுழியுதவும் மற்றவரிடத்தும் நாம் எப்பொழுதும் நன்றிபாராட்டி நடந்துவருவேங்மாக.

பத்திராதிபர்.

அன்னையும் பிதாவும்.

—o—

(199-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இப்பெற்றேர்கள் நம்மிடத்துவைக்கும் பிரீதியே அருளென்றும், இவர்களிடத்து நமக்கு உண்டாகும் பிரீதியே அன்பென்றும் பெரியோர் சொல்லுவார். இவர்களுக்கு நம்மிடத்திலுள்ள பிரீதியாலே (அதாவது கருணையினாலே) யே நாம் இற்றைக்கு மானிடராய் இருக்கிறோம். நாம் மானிடரென்று மதிக்கப்படுவதற்கு முன் நம் இளம்பருவத்திலெல்லாம் பெற்றேர்கள் நம்மால் பட்டிருக்கும் கஷ்டாநிஷ்டேரங்களோச்சொல்லவும் முடியுமா? ‘‘மிதித்தாரைக் கடியாத

பாம்பில்லை” என்பது பழுவொழி. பலவிதமாயும் தம்முமத் துண்பு அத்துக்கிற பிள்ளைகளைப் பெற்றிருங்கள் ஒருங்காலும் வெறுப்பதில்லை யே. தாம் துண்பப்படாதிருத்தலை உத்தேசித்து பிள்ளைகளிடத் தில் கருணைகுன்றி அவர்களுக்கு வெறுப்புமட்டும் உண்டாகுமானால் தமக்கு வேதனை உண்டாகும்படி நாம் கர்ப்பத்திலிருக்கிற அக்காலத் திலேபே நம்மைச் சுலபமாக அழித்துவிடலாம். அதிக சிரமம் உண்டாகிற பிரசவ அறையில் நமது கழுத்தை நெரித்துக்கொல்லலாம். பசம் பருவத்தில் யாதொருபட்டும் படாதங்மை பட்டினி போட்டுக்கொல்லலாம். கல்வி கேள்விகளில் பிரியப்படாத நம்முடைய பாலபருவத் தில் நம்மைமூடர்களாக ஆகும்படிவிட்டுக் கொடுக்கலாம். நாம்விளையாட்டுப் பிள்ளைகளுடன் கூடிக் கலகம்விளைவிக்கிற பொழுது நம்மைக் கண்டித்து தடுத்தாளாது ஒழிக்கலாம். மாதர்ச்சகத்தை விரும்புகிற நம் முடைய யொவைகாலத்தில், நெற்றிவேர்களை நிலத்தில்விழுத் தாம் பாடுபட்டுத்தேடியோ கடன்பட்டிடா அல்லது யாகித்தோ பெற்ற படைத்தைச்செலவழித்து நம்மை மணப்பியாது விடலாம். அன்றியும் நம் சொந்தக் தவறுகாலோ, அல்லது பூர்வ கர்மானுசாரத்தாலோ, பிணிகள் நம்மைப் பீடிக்கும் பொழுது மனமிரங்கி மிக்கபனாம் செலவழித்து வைத்தியம் பாராவிட்டால் நாம்செத்தே போடோம். பகைவராலோ அல்லது அன்னியர்களாலோ நமக்குண்டாகும் ஆபத்துக் காலங்கள் தோறும் அவர்கள் உதவிசெய்து காப்பாற்றுமதற்கே போனாலும் நம்முடையகதி அதோகதிதான். நம்முடைய நன்மையைநாடி நமக்கு மதிப்புண்டாகத் தக்க நல்ல வழி களில் திருப்பினிடாமற் போனாலும் நாம் ஜீவிப்பதில்லை. விழிமிருக்கக் குழியில் விழுந்து துண்பப்படுகிற கெட்டபழக்க வழக்கங்களையும் சுகவாழ்வினராக இருக்கிற மேலோர்களுடைய நல்லொழுக்கங்களையும் ஆடிக்கடிநமக்கு எடுத்துச் சொல்லி நம்மை நன்னெறிப் படுத்தி,

“ தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல் ”

என்றபடி, பெரியோர் சபையில் மேலாயிருக்கச் செய்யாமற் போனு லும் நமது வாழ்வுஅனைத்தையும் நாம் இழக்க நேரிடும். ஆகவே பெற்றேர்களால் வெறுக்கப்படாததனுண்மையே இற்றைக்கு நாம்மதிப்

மிற்குரிய மனிதராகின்தீரும். நம் பெற்றேருநடைய கருணையள வைக் கணக்கிட்டுக்கூற யாரால் இபதும்? அவர்கள் உள்ளானாள் அளவும் பாடுபட்டவைகளும், அவர்களும் நாமும் உண்டு மீங்குள்ள சம்பத்துக்களையும் நம்மிடமே ஒப்புக்கொடுக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு யாதொருபியோசனமுமின்றி எவ்வளவோ கஷ்ட நஷ்டப்பட்டு நம்மை மதிப்பிற்குரிய மனிதராகச்செய்த பெற்றேர் க்கு நாம் செய்யும் கைம்மாறென்னை? அவர்களுக்காக நமது கால மெல்லாம் எவ்வளவுண்மைகள் செய்யக்கூடுமோ அவ்வளவுநன்மைத் தானும், நாம் கர்ப்பப் பிழவேசமாயிருக்கும்போது பத்துமாதமளவும் அவள் ஓர் சமைதாக்கியாய் இருந்ததற்கேனும், அக்காலத்திற் பிடிக்கிற வாந்தி மயக்கம் முதலிய வியாதிகளால் துண்பந்தோன்றுத்தடி அன்னை பிரிதிகொண்ட பதார்த்தங்களை வாங்கிக்கொண்டுபோய்க் கொடுத்து, இனிமையான வார்த்தைகளால் சந்தோஷிப்பித்தலிலேயே தந்தை கோக்கமாயிருந்ததற்கேனும், ஈடாகப்போகிறதா இதுபற்றியன்றே,

சின்னாஸ் பொருள்தந் தோரைச் சீவனுள் எனவும் ஜன்ஸ் துன்னவே வேண்டும் என்ன உறைத்தனர் பெரிதிமாற் தேகங் தன்னை ஆருபிரைச் சீரார் தரணியின் வாழ்வைத் தந்த அன்னைதந் கைக்குச் செய்யும் அருங்கைமொருவைத் தந்த அம்மை என்றுர் பெரியோர். ஆனபடியால்

“மகன் தந்தைக் காற்றும் உகவி இவன் தந்தை என்னேற்றான் கொல்ளன் நூம் சொல்”

“ஈன்ற பொழுதிந் பெரிதுவக்குஞ் தங்மகளைச் சான்றேன் எனக்கேட்ட தாய்”

என்ற பெரியோர் திருமொழியின்பிரகாரம், அருளாளராகிய பெற்றேர்களின் இச்சைக் கிணங்கப் பின்னையானவன், உலகம் அறி வடையேன் என்ற சொல்லத்தக்கவனும், தந்தையின் அரியதவ த்தைப்பலரும் மெச்சம்படி நல்லொழுக்கமுடையவனுக்கும்பெரியோர் அவையத்து மேலாயிருப்பவனும் ஆதலே பெற்றேர்க்குச் செய்ய வேண்டிய நன்றியாம். ஈன்றேர்க்கு நாம் இபற்றவேண்டிய இக்க

டமைகளும் நமது நன்மையைப் பொறுத்ததாகவே இருத்தல் உண்மை. இதுகாண்டு அவர்கள் கருணையின்திறம் அறிவுடையோர்க்கு இனிது புலப்படும்.

(இன்னும்வரும்)

த. ஆறுமுகநயினர்பிள்ளை.

செல்வத்தாலெல்தும் பயன்

—:0:—

“வாழ்வெனு மைபல் சிட்டி வறமையாஞ் சிறுமை தப்பிக் தாழ்வெனுக் தன்மை யோடுஞ் சௌமாஞ் சமயஞ் சாரும் ஊழ்பெற ஸரிது சாலையர்கிவ ஞானத் தாலே போழ்லை மதியி னைப் போற்றுவா ரான்பெற் றூரே.”

அந்தியே பந்தித்துள்ள பாசத்தினின்று நீங்கி, சித்தியானந்த மூக்தியின்பத்தை நாமெல்லாம் பெற்றுயிய வேண்டுமென்னுங் காருண்ணிப்பக்கொண்டே, அதற்குக் கருவிபாடுள்ள மானுட யாக்கையைப் பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய சிவபெருமான் நமக்குத் தந்தருளியிருக்கின்றார். “அத்துணை விசேடத்தையுடைய செல்வத்தாலெல்தும் பயன் பாது” எனவும், “அத்தை நம்மவர் உபயோகிக்கும்முறையதார்த்தமோ அன்றே” எனவும் ஆராயு மாராய்ச் சியே ஈண்டு மிகச் சருக்கி விளக்கப்படும்.

நோய் கவலை முதலிய ஏதுக்களினுலே உடம்பு தளர்வடையுங் காலத்து மனமுதலிய தத்துவங்கள் தொழிலுருதிருப்பது நம்மது பவத்துக் கண்ட சத்தியமேயன்றோ! அது, வெயர்வை அழுக்கு முதலியன அகலுமாறு சுத்தோதக ஸ்நானஞ்செய்து, தோய்த் துலர்ந்த வள்திரம் தரித்து சுத்தாசனத்திலிருக்கு அங்கநியாச கருணியாசங்களினுலே மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திய பின்னர், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷிரத்தைச் செயிக்கின் மனமதிலூழுஞ்சு மென்றும், அங்கானமன்றிப் பிறழ்ந்து செய்யிற் பயன்றாதென்றும், விதிமுகத்தாலும் மறைமுகத்தானும் வலியுறுத்திக்கூறும் ஆப்த வாக்கியத்திலு

ண்ணம் வெள்ள நிதீவாரானுக் தெள்ளிதின்றியக் கிடக்கு மாற்றுஞ்சும் மிக வெளித்த புலப்படும். அங்கனமாய சூற்றங்கள்பற்றி நம்முடம் பைக் கெஞ்சகாவின்னாம் பாதுகாத்தற் பொருட்டும், சிவபுண்ணியங்களைச் செய்துய்த்து நாமீஸ்தற்பொருட்டுமாகவே, இச்செல்லுத் தொழும் சிவபெருமான் நமக்குத் தந்தருளினர். கடவுளை வழிபட்டு முத்தியடைகற்கு இன்றியமையாக் கருவியாயுள்ள இவ்வடம்பு. எத் துணை விசேடமுடைத்தோ, செல்லும், இவ்வடம்புக்குத் துணை புரிவதில் இன்றியமைபாக் கருவியாய், அத்துணை விசேடம் பெற்ற மான்ஸ தொன்றேயாம். அதுபற்றியபன்றே ஒளவையாரும் “தீரை கடலோடியுங் தீரவியபந்தேடு” எனவலியிருத்தியருளினர். நாம் குடியிருந்து சிவபுண்ணியங்களை யிட்டிச் சிவபெருமானை வழிபட்டும்பும் பொருட்டு நவவாயில்களோடுமைக்கப் பட்ட விடாகியடைம்புக்குத் தக்கபடி உணவுகளை ஊட்டாதோழிவோமானால் உடனே இவ்விட்டை விட்ட போட் பெடுப்ப நேரும். அங்கன நேருங்கால், நாம்கருதி வந்த தொழில் முற்றிருது போதலேயன்றி, இவ்விசித்திரமான வீட்டைப் பின்னர் இலகுவிற் பெறுதற் தும் இபலாதவராவேம்.

இங்கனமாகவே இச்செல்லும் உடம்பை விலைசிறுத்தீற்கின்றி யமையாக் கருவியாயிருப்பதொன்றேயன்றிச் சோபான் முறையான் ஏறிச்சேற்றப்பாலதாகிய ஞானத்துக்கு முதற்படியாயுள்ள கற்புடைமணியாளோடு கூடிச் செய்யத்தகும் இல்லற தருமத்துக்கும் இன்றியமையாக் கருவியாயிருக்கின்றது. அஃதன்றி, ஏனையமுவகை ஆச்சிரமிகளுக்கும் பற்பல உதவிகளைச் செய்யவேண்டியவர்களும் இல்லாச்சிரமிகளையாதவிற், செல்லும் அவர்க்கு ஒருக்கலையான் வேண்டற்பாலதொன்றென்பது கூறுதீயமையும். முத்திக்கு நேரே வாயிலாகிய ஞானத்தைப்பயப்படுது சிவபூஜையோதவின், அச்சிவபூஜைக்கும் இன்றியமையாக் கருவியாயுள்ளது செல்லுமே யென்பது யார்க்குங் தெற்றெனப் புலப்படும். முற்செய் தவ விசேடத்தாற் சாமுகித்தராயவுதரித்திருக்கு ஞானிகளாயுள்ளோர், ஓடும் பொன்னுமொக்கனேக்குவாராய், இப்பிரபஞ்சத்தை அசத்தென வெறுத்துத்தற் போதமு நீங்கப்பெற்று எல்லாஞ் சிவன் செயலே யென்றிருக்குஞ்சிவன் முத்தரேயாதவின், அவரொழிந்த ஏனையோர்க் கெல்லாம் முத்திபெறுதற்குஞ் செல்லுமே யின்றியமையாக் கருவி யென்பது

மேலே விளக்கிக்காட்டியநியாயக்களினுலே, எத்துணைக் கூரிய விவேகிகளாலும் மறுக்கப்படாத சத்தியமாக நாட்டப்பட்டதாயிற்று. இவற்றின்கண்ணுவள் விரிவெல்லாம் விவேகிகள் இக்குறிப்புறை கொண் முய்த்துணரத் தக்கன வாதவின், ஈண்டவற்றைப் பறக்க விரித்திலம்.

* இங்னமாய் பிரயோசன மமைந்துள்ள அரிய செல்வத்தைச் சிவபெருமான் இருமையின்பத்தையும் நாமொருங்கே பெற்றுய்யும் பொருட்டாகவும் அச்செல்வத்தால் குறைவுடைய தக்கவர்க்கு இயன்றவை கொடுத்துதவும் பொருட்டாகவுமே தாந்தருளியிருக்கின்ற மென்பது நமது சமயநாற் றணிபாம். அதனையுய்த்துணரு மாற்றல் சிறிது மமையப்பெருத மம்மவருட்பெரும்பாலார், தமக்குக்கிடத்த செல்வத்தாற் செருக்கடைந்து, தம்மையும் பிறரையும் அச்செல்ல த்தைக் கொடுத்த பதியையும் முற்றுக மறந்து திரிவாராயினர், கொடையுடையாரும் மம்மவருளியிருக்கின்றுரே யென்னில், அவர் கொடைபிரயோசனமில்லா அபாத்திரக் கொடையே யாதவின், அஃதிங்கே சிறிது சுருக்கி விளக்கப்படும்.

பயனேக்கியாவது, பயனேக்காதாவது தம்மிடத்துள்ள பொருளைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தலே கொடை யெனப்படும். அது தவழுத விய புண்ணியத்தோற்ற நான்கது ளான்றுக வைத்தெண்ணப்படும். ஈகை, தானம் முதலியன வெல்லாம் கொடைக்குரிய பரியாய பதங்களாம். கொடையைப்பற்றியும் அகன்னு விசிட்டத்தைப்பற்றியும் பற்பல நூல்களினுலும் பற்பல அறிஞர்களினுலும் பலவாறு விரித்துக் கூற்றப்பட்டிருப்பினும், அவற்றின் சரமாகத்திரட்டி ஸ்மிருதி நூலுடையார் கூறிய அறங்கிலைக்கொடை, பொருளிலைக்கொடை, அச்சங்கிலைக்கொடை, உவப்புகிலைக்கொடை, இன்பகிலைக்கொடை, நாணங்கிலைக்கொடை என்னும் அறவகைக்கொடைகளையுமே நாமீண்டு மிகச் சுருக்கி விளக்கி, இக்காலத் துள்ளாரது கொடைத்திறமையைச் சிறிதாராய்வாம்.

“பயனேக்காது சற்பாத்திரரா யுள்ளோர்க்கு நெநிவழி சின்றீட்டிய பொருளை அன்போடும் உவகையோடுங் கொடுத்தலே அறங்கிலைக்கொடை” யென்று கொள்ளப்படும். “பொருள் முறலிய உக்கப்பய

உங்க

வித்தியா பா.நு.

ங்களைப் பன்மடங்கு “பின்னர்ப் பெற்றுக் கொள்ளலாமென்னுங் கருத்தோடு வொடுக்குங் கொடையே பொருணிலைக்கொடை” யென்று கொள்ளப்படும். “அரசர் முதலிய விலேயேர்க்கும் திருடர் முதலிய தீயோர்க்கும் மனப்பொருத்தமின்றி அச்சமொன்றே கருதிக்கொடுக்குங் கொடையே அச்சங்கிலைக்கொடை” பென்று கொள்ளப்படும். “உயர நிறுத்திய கம்பத்துச்சியினின்று நடித்தல் அங்கத்திலேங்கின் று நடித்தல் முதலிய வேடுக்கைகளால் மயங்கி, மகிழ்ச்சி மேலீட்டி னுலே அச்செயலாளர்களுக்குக் கொடுக்குங் கொடையே உவப்பு நிலைக்கொடை” யென்று கொள்ளப்படும். “அற்பனேரத்தனுபவிக்குங் சிற்றின்பத்தின் விலைப்பொருளாகப் பரத்தையர்க்கும், விபரீத விளக்கத்தினுலே சுகமெனத்தோன்று மதுபானமுதலியவற்றின், பொருட்டுங் கொடுக்குங் கொடையே இன்பங்கிலைக்கொடை” யென்று கொள்ளப்படும் “சபைநடுவே நின்று அபியங்காட்டி நடிக்கு நடமாதர்க்குத் தம்மினுங் தாழ்ந்த பிறரொருவர் கொடுக்குங் தொகையை நோக்கித் தமக்கு விருப்பமில்லாதிருந்தும் குறைந்த தொகையைக் கொடுத்தாற் பிறரெலாங் தம்மை மதியாதிகழ்வுவரென்று நாணமொன்றே காரணமாகக் கொடுத்தல் முதலியன நாணங்கிலைக்கொடை” பென்று கொள்ளப்படும். கல்வியறிவாற் சிறந்த அறிஞர் போதனை களையும், ஆன்றேராசாரங்களையும், விதிவிலக்குக்களையுமொழித்து நேர்க்கிணங்கும் பிராகிருதரே மலிந்துள்ள இக்கவிகால முதிர்ச்சி நோக்கியன்றே, பதிதரும் பசதரும் பாசதருமமென்னும் பகுப்பை விடுத்து, ஈண்டுள்ளார்க்குப் புலப்படுமாறு இவ்வறுவகைக் கொடைகளையுமே விதந்தெடுத்தனமென்க.

(இன்னும் வரும்)

ச. சரவணமுத்துப்பிள்ளை.

யாழ்ப்பான உதயபாநுப் பத்திராதிபர்.

ஜவன்ஹோ.

[222-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி]

இவ்விதமாக யூதனைப் புறப்படச்சித்தமாகும்படி செய்து, உடுப்புத் தரித்துக்கொள்ளச் சொல்லி, அந்தப் பெரிய வீட்டில் பலவழி களையும் அறைகளையும் நன்றாகவற்றிந்தவன் போன்ற இப்பரதேசி, வேறொருக்கவைத்திறந்துகொண்டு கர்த்தனன்னும்பன்றிமேய்ப்பவன் படுத்துறங்கியிருந்த வைக்கோற் படுக்கைக்குச் சமீபத்திற்சென்று “ஏ கார்த்! எழுந்திரு. கொல்லைக்கதவைத் திறந்துவிடு. நானும் யூத னும்வெளியே போகவேண்டும்” என்றார்.

கார்த் கண்ணைத்திறந்து விழித்துப் பார்த்தான். எதிரே நிற்பது பரதேசியாயிருக்கக் கண்டு தன்னைப் பழகினருரலோடு “கதவைத்திறந்து விடு” என்று அதிகாரம் பண்ணினதால் கோபம் வந்துவிட்டது. மறுபடி தலைப்பணையாகிய ஒருமரக்கட்டையில் தலையை வைத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டே எங்கள் எஜமான், “வீட்டில் சாப்பிட்டுத் தூங்கும் விருந்தினரை, ரகசிமாய் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி கொல்லவழியே போகவிடாதேன்று கட்டனை இட்டிருக்கிறார்” என்று அழுதாற் போல்சொல்லிக்கொண்டே தூங்கினான்.

உடனே பரதேசி குளிந்து அவன்காதில் ஸாகஸன் பாலையில் ஏதோ சொன்னவுடனே, திடீரென்று குதித்து எழுந்தான். இதைக் கண்டதும் அப்பரதேசி, “கார்த்! புக்திசாவியானால் வாயைமூடிக்கொண்டிரு. நான் சொல்லுகிறபடி கேள். சீக்கிரம் கொல்லைக்கதவைத் திறந்து என்னையும் யூதனையும் வெளியே போகவிடு. பிறகு சங்கதியெல்லாம் விபரமாய்த்தெரியும்” என்றார்.

கார்த் வெசு சந்தோஷத்துடன் கதவைத்திறந்து யூதனுடைய குதிரையைக்கொண்டுவந்து இரண்டடி அகலமுள்ள பலகைப்பாலம் வழியாக இருவரும் அகழியைத்தாண்டிச் செல்வதை யுற்றுநோக்கி நின்றார்கள். பிறகு சிறு வேலியைத்தாண்டிக்கொண்டு மரங்கள் விஶைந்த கானகத்துடே சென்றார்கள்.

இப்படி அடர்ந்த காட்டுப்பாலையிற் சந்து பொந்துகள் யாவையும் நன்றாய் அறிந்தவன் போல அநேக குறுக்கு வழிகள் பவுற்று

ள்ளும்புகுஞ்சு தன்னை அழைத்துப்போகும் பரதேசியின்மேல் கொஞ்சம் இவனுக்குச் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. ஏதோ இவன் தன்னை மோசம் செய்து எங்கேபோ அழைத்துச்சென்று, மறைந்தொளிக் குதிரீயும் தன்னைப் பகைவர் கையில் ஒப்புவித்து விடுவனே என்று எண்ணினான். இதற்குள் அவசிருவரும் ராத்ர்ஷூடு என்னும் விட்டிரிக்கின் எல்லையைக்கடஞ்சு கெடுக்குநூரம் வந்து விட்டார்கள். அவ்வாறு திகில் பிடித்துத்தொடர்ந்து வரும் யூதனேர்க்கி அப்பரதேசி “அதோ தெரிகிறதே பெரிய ஒரு பழைய தீக்குமரம்! அதுதான் பிரராண்டிபோவின் ஸமஸ்தான எல்லை, இனி நாம் அவன் எல்லையைக் கடஞ்சுவிட்டபடியால் பயப்படவேண்டியதில்லை. இதோ கவட்டை வழியையும் கடஞ்சு வந்துவிட்டோம். இனி என் பயப்படவேண்டும்? நம்மை இனியொருவரும் வெருட்டிப்பின்றூடர மாட்டார்கள். இப்போது எாம் ஷெப்பில்டுக்குச் சமீபத்தில் வந்து விட்டோம். என்று ஒவ்வொரிடத்திலும் வழியைக்காட்டிச் சொல்லிக்கொண்டும் அவனைத்தேற்றிக்கொண்டும் போனான். கடைசியில் அவனை நோக்கி, “யூதரே! சீர் ஷெப்பில்டில் உம்முடைய சுற்றத்தாரைக்கண்டு அவர் விட்டில் நிரப்பப்பயமாயிருக்கலாம். நான் வேறு இடத்திற்குப் போக வேண்டுமாகையால் நாமிருவரும் பிரியவேண்டும். மேலும் என்னைப் போன்ற வொருவன் உம்மோடு அவசியமானுவொழிய கூட வருவது என் யோக்கியதைக் கேற்றதன்று” என்றான்.

இப்படியே பேசிக்கொண்டு. வந்ததும் சுற்று உயர்மான ஒரு குன்றிலும்சியில் நின்றா, “இதோ தெரிகிறதே இதுதான் ஷெப்பில்டு, இங்கேநாம்பிரியவேண்டும். நான்போய்வருகிறேன்.” என்றான்.

“சுற்றுப்பொறுங்கள். எனக்குத் தாங்கள் செய்த உதவிக்காக நான் தங்களுக்கு வந்தனம் செய்கிறேன். என் உறவினர் ஷெப்பில்டில் இருக்கும் ஜாரத், என்பவனைக்கொண்டு உமக்குக் கைம்மாறு செய்விக்கிறேன். அதைப்பற்றிக்கொள்ள என்னேடு கூட வரவேண்டும்.” என்று யூதன் சொன்னான்.

அதற்குப் பரதேசி “நான் உம்பிடத்தில் கைம்மாறு கருதவில் ஜீலூபு” என்று வெட்டென்க்கொல்ல, யூதன், “புரதேசியாரே! இருக்குட்டும் ஜில்லும்,” எனக்கொல்லி அவன்காஷாயத்தைப் பிடித்துக் கிடூன்டு “நான் என் ஜாதியாருக்குள் பரம்வழி, ஆனாலும்ஜிப்போ

து உமக்கு அவசியமாப் வேண்டியது ஒரு குதிரையும் போர்க் கவசமும் என்று உத்தேசிக்கிறேன்” என்றார்கள்.

பரதேசி திடுக்கிட்டு யூதனைப்பார்த்து “எந்தப் பிசாசு உன்னி டத்தில் எனக்கு அவை வேண்டுமென்று சொல்லிற்று?” என்று வெரு கோபத்துடன் கேட்ட, யூதன், “குற்றமில்லை இருக்கட்டும். நான் உமக்கு உண்மையாக வேண்டியதின்னடென்று எவ்விதமறிக்கு கூறினேனே அதை உமக்குச் சம்பாதிக்குக் கொடுக்கவும் சக்கியுண்டு. உம்முடைய பரதேசிக் காஷாயத்தினுள், ஒரு குதிரை வீரன் போர்க்கவசமும் தங்கத்தினால் செய்த குதிரை மூளைும் ஒளித் திருப்பதைப்பார்த்தேன். இன்றுகாலையில்என்படுக்கையில் குனிந்து கொண்டு என்னை நீர் எழுப்பியபோது அவை பிரகாசித்தன” என்று யூதன் உறவே, பரதேசி ஆச்சரியமடைந்து மொன்னமாய் நின்றார்கள்.

உடனே யூதன் தன் அங்கவஸ்திரத்தினுள்ளிருந்து மைக்கடு இறகுப்பேனு, காகிதம் இவைகளை பெடுத்துக் கொண்ட சுதாரக்குல்லாவை எடுத்து மேஜை போல் வைத்துக்கொண்டு ஹீப் ரூ பாகையில் ஒரு கடிதத்தை எழுதிப் பரதேசி கையில் கொடுத்து “லீஸ்டார்ப்பட்டணத்தில் எல்லாருக்கும் தெரிந்த பிரசித்திபெற்ற லம்பார்டியிலிருந்து வந்திருக்கும் “கர்ஜாத் ஜூயராம்” என்னும் சாவுகார் ஒருவன் இருக்கிறார்கள். அவனிடம் இதைக் கொண்டு போய். அவனிடத்தில் ஈல்ல முதற்றரமான பத்துக் குதிரைகள் சேணம் போட்டுத்தயாராகவிருக்கின்றன. உமக்கு எது இஷ்டமே அதை அவன் இரவல் கொடுப்பான். அதுவுமன்றி குதிரை வீசப்போலிச் சண்டைக்கு என்னென்ன வேண்டுமோ அவைகளையும்கொடுப்பான். சண்டை முடிந்ததும் வாங்கியவற்றை ஜாக்கிரதையாம் ஒப்புவித்து விடும். நான் போய் வருகிறேன். மோசேயின் செங்கோல் போல் உம்முடைய வேலாயுதமே வெற்றியடைந்து பிரகாசிக்கும். உம்மைச் சவாமி ரங்கித்து ஆசிர்வதிப்பாராக” என்று கொல்லிப் போனான்.

S. பஞ்சாபகேச சர்மா B. A.

Science Asst. Native High School, Kumbakonam

பார்த்துரூஹரி நீதிசதகம்.

—:0:—

(224-பக்கத் தொடர்ச்சி.)

35. கொடுத்தல், சுகித்தல், அழிதல், எனச் செல்வத்துக்கு மூன்று வழிகளுண்டு. எவன் பிறருக்கும் கொடாமல், தானுமனு விக்காமலிருக்கின்றன அவன் செல்வத்துக்கு மூன்றுவது வழி தானே ஏற்படுகின்றது.

36. சானையில் செதுக்கப்பட்ட இரத்தினமும், போரில்கத்தி யடிப்பட்டு ஜபித்தவனும், மதப்பெருக்கால் பெளிந்தயாணையும், காலத்தில் சற்றுக்காய்க்க மணலுடன் கூடிய ததியும், கலைமாத்திரம் மிகுஞ்சீ சந்திரனும், ஸம்போகத்தால் களைத்தல்கிரீயும், யாசகர்க்கு அளித்ததால் செல்வங்குறைந்த தருமமும்,—இவைகட்டுகல்லாம் முன்சொன் னவிதமான தாழ் நிலைமையே அழுகைக் கொடுக்கின்றது.

37. வறுமையால்வருந்து வோனுக்கு ஒரு கையளவு(தானியம்) கூடப் பெரியதாய்த் தோன்றுகின்றது. செல்வம் வந்துவிட்டாலோ அவனே இப்பூமி முழுமையும் புல்லுக்கொப்பாக மதிக்கின்றன. ஆகையால், வல்லுக்களில் மேன்மை, தாழ்மை யென்பதுகிடையாது. அவைகளை மேன்மையாய் மதிப்பதும் தாழ்மையாய் மதிப்பதும் (மதிக்கின்ற) மனிதனுடைய நிலைமையைப் பொறுத்ததே.

38. அரசே! பூமியாகிய இப்பக்கவைக் கறக்க விரும்புவாயாகில், அதிலுள்ள பிரஜைகளைக் கண்ணாக்காப்பதுபோல், நீ ரசஷ்விக்கவேண்டும். அவ்விதம் பிரஜைகள் சரியானபடினப்பொழுதும் ரசஷ்விக்கப்படுவார்களாகில், கற்பக விருக்கும்போல், இப்பூமியும் நானுவீத பலனைக் கொடுக்கும்.

39. மெய்யுரைப்பதும், போய் புகல்வதும், கடிக்குத்துறவு தும், இனிமையாய்ப் பேசுவதும், கொடுமையும், கருணையும், பேராசையும், தாராளமும், ஓயாக்செலவும், ஓயாவரவும், இவையாவும் ராஜதர்மத்துக் கியல்பானவை. ஆகையால் விவைமாதுபோல் ராஜங்கி பல விதமாயிருக்கும்.

40. அதிகாரம் (ஆணைப்படி மற்றவர் நடத்தல்,) கீர்த்தி, பிராமணரைக்காப்பாற்றல், தானம், பேரகம, நண்பரைக் காத்தல்—இவ்வாறு குணங்களு மெவர்களிடமில்லைபோ, அரசனே! அவர்களை அண்டித்தான் என்னயைன்?

41. கொஞ்சமோ அதிகமோ,—பிரயதேவனுல் தன்தலைவில் எழுதப்பட்டுள்ள, தனமானது மறு பிரதேசத்திலும்கிடைத்துவிடும். மேருமலைக்குப் போனாலும், அதற்கிகம் கிடைக்கமாட்டாது. ஆகையால் நைரியமாயிரு. பணமுள்ளவர்களிடத்தில் வீணைக் கீர்த்தி கேவலப்படுத்திக்கொள்ளாதே. பார்! கணற்றிலானாலும், கடவுளானாலும், ஒரு சூடத்தில் அக்குடத்தளவு ஜலந்தானே வரும்?

5-வது துர்ஜூனர் படலம்.

42. கருணையின்மை, காரணமில்லாமலே கலகம், பிறர்பொருளிலும் பிறர்மனையாளிடத்தும் ஆசை, நல்லோரிடத்தும் உறவினரிடத்தும்பொருமை,—இவையெலாம் துர்ஜூனர்களுக் கியல்பல்லவா?

43. கல்வியா லங்ககரிக்கப்பட்டவனையிலும் துஷ்டனையிருப்ப வரேஞ்சு சேரக்கூடாது. இரத்தினத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், பாம்பு பயப்படத் தக்க தல்லவா?

44. நானுமடையோரிடத்தில் மந்தபுத்தியும், விரத சுத்தமுடையோரிடத்தில் டம்பமும், சுத்தமுடையவர்களிடத்தில் கபடமும், சூணிடத்தில் தயையின்மையும், முதிகளிடத்தில் புத்தியீனமும், பிரியமாய்ப் பேசுவோரிடத்தில் கேவலமும், கீர்த்திமான்களிடத்தில் கர்வமும், சொல்ல வேண்டியவைகளை உறுதிபாக எடுத்துரைப்போனிடத்தில் வாயாடித்தனமும் கற்பிக்கப்படுகின்றது. ஆகையால் நல்லோர் குணங்களில் எதுதான் கெட்டவர்களால் குற்றம் சாட்டப்படவில்லை?

45. லோபமுண்டானால் (வேறு) துர்க்குணமெதற்கு? கோள் சொல்வோலுக்கு (வேறு) தீச்செயல்களொதற்கு? உண்மையுண்டானால் தவமெதற்கு? நல்ல மனதுண்டானால் புண்யதீர்த்தங்கள் எதற்கு? (ஜனங்களிடத்தில்) அன்புண்டானால் (வேறு) பலம் (சேளை) எதற்கு? பெருமையுண்டானால் ஆபரணமெதற்கு? நல்ல கல்வியுண்டானால் பணமெதற்கு? அபகிர்த்திவந்து விட்டால் யமன்தானெதற்கு?

46. பகலில் மங்கின சந்திரனும், யெளவனமிழுந்தும் காமத்தால் வருந்துபவனும், தாமரை மலரற்ற குளமும், அழகுள்ள புருஷத்துக்குக் கல்வியற்ற முகமும், பேராசைகொண்ட அரசனும், நல-

வோர் எப்பொழுதும் வருக்குவதும், துஷ்ட அச்சன்ன்டை (மந்திரி யாகச்) கேர்வதும்—இவையெல்லாம் மனதுக்கு ஏழைட்டிகளாயிருக்கின்றன.

47. கடுஞ்சினங் கொள்ளு மரசர்க்குத் தமர் என்பவ ரொரு வருமில்லை. ஆதுதிசெய்யும் புரோகிதனைக் கூடத் தொட்டமாத்திமத் தில் நெருப்புச் சுட்டு விடுகின்றது.

48. மௌனமாயிருந்தால் உரைமயென்றும், நன்றாய்ப்பேச வோனை வாயாடியென்றும், பிதற்றுகிறவனென்றும், கிட்டத்தெருங்கி னால் துரைவுன்னவனென்றும், தன்னிச்சிற்றுல் தைரியமற்றவனென்றும், பொறுமையாயிருந்தால் பயந்தவனென்றும், பொறுமையற்ற வளையனேகமாய் நற்பிறவியற்றவனென்றும், குறைசூறுகின்றார்கள். ஆகையால் சேவகத்தொழில் அதிக கஷ்டமானது, யோகிகளாலும் கூட நிர்வகிக்க முடியாதது.

49. துஷ்டரெல்லோரையும் உயர்பதவியில் வைப்பவனும், (தர்மத்துக்குக்) கட்டுப்படாதவனும், தன்றடத்தை யில்வளவுகேவல மென்பதை முற்றிலும் மறந்தவனும், ஆனால் விதவசத்தால் ஐசுவரியமடைந்தவனும், நற்குணங்களுக்கெல்லாம் விரோதியுமாகிய, இவ்வற்பனுடைய நாட்டிவிருக்கும் எவன்தான் சுகமடைவான் டி.

50. துஷ்டர்கள் நட்பு, முற்பகல் நிழல்போல் தொடக்கத்தில் அதிகமாயிருக்கும், வரவரக்குறையும்; நல்லோர் உட்போ பிற்பகல் நிழல்போல், தொடக்கத்தில் கொஞ்சமாயிருந்து வரவர விருத்தியடையும்.

51. புல்லால் மானும், நீரால் மீனும், சந்தோஷத்தால் நல்லோரும் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்க, அவர்களுக்குங்கூட இவ்வகைல் (முறையே) வேடன் செம்படவன் கோட்சொல்லி, இவர்கள் யாதொருகார ணமில்லாமலே, சத்துருக்களாயிருக்கின்றார்கள்.

[இதை என்னுடைய உத்தரவின்றி யாரும் எடுத்து அச்சிடக்கூடாது]

R. வேது நாராயணசுர்மா BA., BL.,

அதிகாரம் 88.

இராமகிந்தனிருவநும் ஸாந்திபரிடமிலேதாத்தியயல்சீசேய்தலும்,
கண்ணள் இறந்துபோன துருபுத்திரை மீளவுங் கொண்டதலும்.

வைசம்பாயன முனிவர் சொல்லுகின்றார்:—ஹே! ஜனமேஜய
மகாராஜனே! கேளும். யெளாவன புருஷர்களான மகா பராக்கிரமம்
பொருந்திய ஸ்ரீ கண்ணபிரானும், வலதேவனும் ராஜஸ்கந்நம் பிர
காசிக்கப் பெற்ற திருமேனியுடன் உத்தம ரத்னுபரணங்களை
அணிந்துகொண்டு யாதவ நகரமாகிய மதுராபுரியில் சுகமாய் வசித்து
வந்தார்கள். சிலநாட்சென்றபின், சதாசாரத்தாலும், வேதாத்தியபயன
த்தாலும் அலட்கிருதர்களான அவ்விரு யதுகுலேத்தமர்களும்
தனுர் வேதங் கற்க வெண்ணி, காசிதேசத்தில் அவந்தி நகரக்கிலு
ள்ள ஸாந்தீப முனிவரைக் குருவாக அடைந்து, அகங்கார மென்
பதை யகற்றி மிக்க விணயத்துடன் அம் முனிவர்க்குச் சிசுருஷை
செய்து வருநாளில், அம்முனிவரும் அவர்களைத் தன் சிஷ்யர்களாக
ஏற்று அவர்கட்குத் தனுர்வித்தை பரில்வித்தார். ஏகவந்த கிராஹி
களாகிய இவ்விரு வீரர்களும், தீக்கூடி, ஸங்கிரஹம், ஸதி, பிரயோ
கம் என்ற நான்கு பாகங்களையுடைய தனுர் வேதத்தையும், நானு
விதமான அஸ்திர சாஸ்திரங்களின் பிரயோகத்தையும், உபஸமி
ஹராத்தையும், 64 தினங்களுக்குள் அப்பியசித்தனர். பிறகு 12 தின
த்தில், கணிதம், கவனம், சங்கீதம், சில்பம், யானையேற்றம், குதிரை
யேற்றும் முதலிப வித்தைகளைக் கற்றுக்கொண்டு, தர்மஞ்சுர்க்கனும்,
தர்மாசாரியர்களுமான அவர்கள் தாங்கள் கற்ற தனுர்வித்தையைப்
பரீட்சிக்க ஆதசுகொண்டு தனுர்வேத பாரங்கதறான தங்கள் ஆசா
ரியை கமஸ்கரித்து யாசிக்க, ஆசாரியரும், மிக்க அபிமானத்துடன்
அவர்களுடன் 15 நாள் அஹோராத்திரம் பரிகாசப் போராடி அவ
ர்கள் சாமரத்தியத்தைக்கண்டு அதிசயித்து தனுர் வேதத்தில் நட்ட
பமாயுள்ள எல்லா இரகசியங்களையும் சொற்ப காலங்களுக்குள்
சிக்கூட்செய்து வைத்தார். சாந்தீப முனிவர் தமது சீதர்களுடைய
அமா னுவியமான யோக்கியதைகளைக் கண்டு, அவர்கள் சாதிர
ஞியர்களே என கினைத்தார். ஒருங்கள் அம்முனிவர் வழக்கப்படிய்

பர்வகாலத்தில் பரமசிவனையும், திருமாலையும் ஆராதனை செய்த பொழுது மகாத்மாக்களாகிய இராமகிருஷ்ணரிருவரையும் அப்புஜஜில் தரிசித்தார்.

இவ்வாறிருக்க, ஒருதினத்தில் தனுர் வேதத்தில் தேர்ச்சியடை ந்த அவ்விரு யாதவகுல சிரேஷ்டர்களும் குருவின் அனுமதிபெற்றுக் கொண்டு மதுராபுரிக்குத் திருப்பிப்போக வெண்ணி அவர் வங்கி தானத்தில் நின்று “ஹே! பரமாசாரியரே! நாங்கள் தங்கள் அனுக் கிரகத்தால் தன்னியர்களானேனும். தங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய குருத்தீணை யென்னவென்று திருவள மகிழ்ந்து பகர்வீரா கீல் அதனைக் கொடுக்கின்றனம்.” என்று சொல்ல, அதற்கு ஆசாரியர், தன் சீடர்களின் மிக்க ப்ராக்கிரமத்தையும் மகிழ்மையுமிருந்து, “ஹே! கிருஷ்ண, எனக்குச் சில வருடங்களுக்குமுன் ஒரு புத்திர வீரனுக்கான். நான் பிரபாசமென்ற புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்யப் போயிருக்கையில் ஓர் திமியானது என் புத்திரனைக் கொண்டுபோய்விட்டது. இவ்வாறு சமுத்திர ஜலத்திலிருந்துபோன அப்புதல்வளை எனக்கு மீளவும் அழைக்குத் தருக.” என்றார். என்னலும் கண்ணபிரான், பலராமருடைய அனுமதியின் பேரில், “நல்லது அப்படியே ஆகட்டும்” என்று ஆசாரியருக்கு வாக்களித்து, சமுத்திரத்தை நோக்கிச்சென்று அதனுட் பிரவேசிக்க சமுத்திர ராஜன் அஞ்சலி யஸ்தனங்ய வாக்தேவன் ஸன்னதியில் வந்து நின்றான். அவ்வாறு நின்றவளைநோக்கி, “ஹே! சமுத்திரி ராஜீன! சாந்தீப முனிவரின் மைந்தன் எங்கே?” என்று கேட்க, அதற்குச் சமுத்திர ராஜன் “ஹே! மாதவா! பருத்த சீரத்துடன் கூடிய பஞ்ச ஜனனென்ற ஓர் இராக்ஷஸன் திமிளுபமாக வந்து அந்தக் குழங்கை யைச் சாப்பிட்டுவிட்டான்” என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட சித்தியமான புருஷனுகிய அச்சதன் அவ்வரக்களைக்கொண்டு அவன் கூட்டைக்கைப்பற்றினார். ஆயினும் ஆசிரியரது புத்திரனை அடைந்தி வர். இவ்வாறு ஜனார்த்தனன் அடைந்த அவனது கூடாகிய சங்க மானது தேவ மனுவியர்களுக்குள் பாஞ்சஜன்ய மென்று பெயர் பெற்று விளங்குகின்றது. பிறகு புருஷோதமமனை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வைவஸ-ஏதபட்டணம் செல்லவே, யமன் கண்ணபிரானுக்கு வந்தனேபாரங்கள் செய்து அவர் வந்த காரியம் என்ன

என்று வினாவு, அதற்குக் கண்ணபிரான், “எனது ஆசாரிய புத்தி ரனை எனக்குக் கொடும்” என்று கேட்டார். அப்பால் புருதீஹத்தம் ராகிய பூரி கிருஷ்ணனுக்கும் எமதுக்கும் ஒரு யுத்தம் நேர அதில் பூரி கண்ணபிரான் எமனை வென்று தனது ஆசாரியரது புத்திரனை அவனது ஸ்தால சரிரத்துடன் யயலோகத்தினின்றும் மீட்டு வந்தார். குருபுக்திரீணியும் பாஞ்சஜன்யம் என்றசங்கத்தையும், நானுவி தமான விலை மதித்தற்கரிய ஆபரணங்களையும் எமனது படாள் மூலமாயும் ராக்ஷஸ்கள் மூலமாயும் உபேங்கிரனையை பூரி கிருஷ்ணன் கோணர்ந்து, தன் படமாசிரியருக்குச் சந்தோஷத்துடன் சமர்ப்பித்து குருவன்னிதானத்தில் பலராமருடன் கைகட்டி நின்றார். குருபுக்திரன் இறவாவிடில் என்ன பிராயமுள்ளவனு மிருப்பானே அதே பிராயத்துடனும் அழகுடனும் தன்னிடத்தில் அவனைக்கொண்டு வந்து சேர்த்ததைக் கண்ட கசிப் புத்திராகிய ஸாந்தீப முனிவர் இராமகிருஷ்ணர்களை மிகவும் வழங்கித்திப் பூஜித்தார். சாமான்யரால் நினைக்கவாவது செய்யவாவது ஒண்ணைத் திந்த மகா அற்புதச் செயலைக் கண்ட எல்லோரும் மிக்க ஆச்சிரிய மடைந்தனர்.

இவ்வாறு தனுர்வேத நிபுணர்களாய்க் குருவாலும் பூஜிக்கப் பெற்ற வசதேவப் புத்திரர்களாகிய இவ்வீரர்கள் இருவரும் மதுரா புரினை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். யதுகுலசிகாமணிகளாகிய இவ்வர சிளங்குமரர்களின் வருஷக்கையைக் கேள்வியிற்ற மதுராபுரியிலுள்ள பாலியர் முதலியேர் அணைவரும் உக்கிரஸேன மகாராஜாவை முன் னிட்டிக்கொண்டு மகிழ்வுடன் ஏதிர்கொண்டு சென்றனர். விருத்தர்கள், யெளவனர், புரோகிதர்கள், அமைச்சர்கள் முதலிய எல்லாப் பிரஜைகளும் நகரவாயிலில் பந்தி பந்தியாய் நின்றனர். மங்களா வாத்தியங்கள் மூழங்கன. தெருக்களெல்லாம் கொடிகளாலும் மகா தேரரணங்களாலும் மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றன. நகரவாசிகள் ஜனூர்த்தன னுடைய மகிழ்வையைப் புகழ்ந்து பாடினர். இந்திர மகோற்சவம் நடக்குங்காலையில் ஜனங்கள் சந்தோஷமாயிருப்பதுபோல, பூரி கோவிந்ததனுடைய வருஷக்கையைக்கண்டு கிருகங்களைல்லாம் சந்தோஷித்தன. பாடகர்கள் சங்கித கானஞ்செய்தனர். யாதவர்கள் தெருக்களில் நின்றுகொண்டு மங்களா வாழ்ந்துப்பாடினர். உலகெங்கும் புகழ்பெற்ற ராமகிருஷ்ணர் மதுரா நகர்க்குக் கிரும்பி

வந்துவிட்டபடியால் “நாம் இனிப்பயமின்றி விளொடலாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு புருஷோத்தமனீப்புகழ்ந்து பேசினர். ஸ்ரீ கோவிந்தன் மதுரைக்குத் திரும்பி வந்தபொழுது வறுமை, வியஸனம், மதியின்மை, என்ற மூன்றும் மனிதர்களை விட்டு நிங்கின். பக்ஷிகள் எல்லாம் தீங்குரலோகையுடன் பாடின. புரவிகளும் கஜங்களும், கோக்களும் சந்தோஷித்தன. ஸ்தீர் புமான்கள் பரமானந்த சந்தோஷத்தையடைந்தனர். மனோரம்யமான மந்தமாருதம் வீசுத்தொட்டாங்கியது. பத்துத்திக்குகளும் புழுதியற்றிருந்தன. கோவிலிலுள்ளகுல தெய்வங்கள் சந்தோஷித்தன. ஜனார்த்தனன் மதுராபுரியை மடைய வும், கிருதயுகத்திலுள்ள அனேக நங்குறிகள் மதுராபுரியில் தோன்றின. தேவதைகளெல்லாம் தேவராஜீன் அனுசரித்துச் செல்வது போல, யாதவர்கள் கண்ணபிரான் இன் செல்ல, சுந்திர சூரியர்கள் அஸ்தகிரியில் பிரவேசிப்பது போல யதாகுல சிரேஷ்டர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்களிருவரும் வசதேவருடைய கிரஹத்தில் பிரவேசித்துத் தமது ஆயுதங்களை ஓரிடத்தில் வைத்து விட்டுத் தாமரைகளாலும் காந்தர்வ மலர்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்ற அழகிய ரைவத பருவத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ள பளிங்கு போன்ற ஜலத்தீதயுடைய ஒடைகளிலும், பழங்களும் புஷ்பங்களும் நிறைந்த வனங்களிலும், யாதவர்களுடன் சுயேச்சையாய்ச் சஞ்சிரித்துக்கொண்டு பிரசன்னமான முகத்துடலும், இருவரும் ஒரேமனத்துடலும் கூடியவர்களாய்டுக்கிரசேன மகாராஜன் ஆணையின்கீழ் சிலங்கள்கழித்தனர்.

சி. நாராயணசாமி ஐயர் B. A., L. T.,

நூலாராயுமுறை.

(187—பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இருவன் படித்துத் தேற வேண்டுமானால் மூன்று வருடம் இடைவிடாது படித்தலேபோதியதாம். மூன்றண்டு படிப்பதினும் வரிசைக்கிரமம் வழுவாதிருத்தல் வேண்டும். முதலில் கற்கத் துவக்கு பவர்கள் நிகண்டு 12 தொகுதியையும் மனனஞ்செய்து ஒருவாறு

முடிந்ததும், ஆக்திக்குடி கொன்றைவெங்கன் வெற்றிவேற்கை வாக்குண்டாம் நல்வழி நன்னெறி திரிக்கூகம் அறநெறிச்சாரம் நான்மனிக்கழிகை சிறுபஞ்சஸூலம் இன்னூர்ப்பது இனியிது நாற்பது ஆசாரக்கோவை இவ்வகைத்தாய் நீதி நூல்களைக் கற்றல்லேவன்டும், இன்ன நூல்கள், படிக்கப் படிக்கச் சொன்னேக்கழும் பொருளே கழும் மனதில் ஊன்றிச் சுவைதரும். தரவே இடையிடையே வசனவடிவாகிய இலக்கணச் சுருக்கத்தையும் சிறிது சிறிது, நாளும் படித்து வரவேண்டும் இதன் கண்ணே உள்ள இலக்கண வகைகளும் பிறவும் முன்கற்ற செய்யுள்களிற் பொருத்தமுற்றக் கீடப் பதை அறிதல் வேண்டுமெனக் கற்கும் நமக்கு ஓர் ஆவல் தோன்றும். தோன்றினதும் இலக்கணச் சுருக்கத்தை முழுவதும் படித்து விடல் வேண்டும். மேற்காட்டிய நீதி நூல்களும் இலக்கண வசனமும் ஆராய்ச்சியிலிருக்கும்போதே இடையிடையே முன்னர்ப் படித்து கிகண்டு 12 தொகுதியையும் மது சிந்தனையிலிருக்கும்படி செய்து கொண்டிருத்தல் வேண்டுமெனக். யாவருக்கும் கற்றதிற் கருத்திறங்காது. அது முறையன்று. இலக்கணக்கொத்து நூலாரும் “கற்பதிற் சிந்தையை மட்டுப்படுத்திக் கற்றதிற் சிந்தைபைச் சிற்காதிறக்குக்” என்கின்றனர். கற்றதையே மீண்டும் கற்கக் கற்க அதனினின்றும் ஓர் விசேடப்பொருளும் யாவருக்கும் நாளித்து உணர் இப்பாத நூதனக்கருத்துகளும் தோன்றிக் கொண்டிருப்பது எமக்குள்ள ஓர் அனுபவ, சித்தாங்கமென்க. இங்கிலீவில் தேறியவரிற் சிலைர பரிசைச் சூக் லூராண்டு சென்றதும் “நீவிர் படித்த நளவெண் பாவில் 10 செய்யுள்சொல்க்” என்போமாயின், “அவைகளொல்லாம் போக்வே போய்ச்சிட்ட” தென்பார்கள். விளக்கொளி முதலாயின செல்லச் செல்ல இருள் ஏழுவதல் போல, முன்பு படித்துப் போகப் போக மின்பு படித்தவெல்லாம் உபாத்தியாயருக்குத் தான் பாடமாயிருக்குமென்க. அன்னர் உத்தியோகங் கருதி நம் ராஜபாளையில் உழைக்கின்றவர்களாதவினால் பரிசைச் சூக்கும் முடிந்த பின்னரும் முன்னர் படித்த சமஸ்கிருதம் தமிழ் முதலிய பாடைகளைப் போற்றிவரல் வேண்டுமென்னும் ஆவல் அவர்க்கின்றென்க. இங்களும் படிப்பதி னும், நாற்றுக்கொருவர் படித்தவைகளைக் கைநெகிழிடாது உடன் கொண்டுவங்தேபுலமை நிரம்பப்பெற்று சென்னப்பட்டினம் முதலிய

இடங்களில் “ஆங்கிலச் செந்தமிழ்ப் புலவர்க்” என்ற பட்டமும் பெற்று ஆண் சிங்கமென இருக்கின்றனர். ஒரு பாலையின் எல்லை கண்டவர்களுக்கு ஒரு பாலை முற்றுப்பெறுவது சுலபமென்க. சிற் கில் பி. ஏ. பி. எல். களினிடம் சைவசித்தாந்தமாவது அத்வைதமாவது பேசிப் பிழைத்துவரல் அரிதாக ஆய் விட மென்க. எதனிலும் அறிவு முதிர்ச்சி பெற்றுவிடின், பின்னர் எல்லாஞ்சலபந்தான். நம் மவர்கள் ஒரு புத்தகத்தை முதலில் நாலுதாள் புரட்டனதும் அய வாரிடம் அந்தம் வரை இவ்வளவுதான் என வாய்விட்டுப் படிக்காது சூதாட்டத்தில் தாள் புரட்டுவதும் விசிறி அடிப்பதும் போல, ஏடு எண்ணிக்கொண்டுபோவார்கள். ஏனையேர்ஏதாவதுகேட்கின், “ஒரு நூல் கருத்துத்தானே எல்லாநூல்களும். பலகிறை பறிப்பதில் என்ன ஆகும்?” என்பார்கள். இந்த வாய்ஞானமட்டும் ஒருசாக்குப்போக்கு களுக்கு ஒரு நல்ல உதவி செய்து வருகின்றதென்க. இம்மாதிரியே நம்மவர்கள், தாம் ஏதாவது ஒரு காரியஞ் செய்து முடித்து விடுவா ராயின் “நான்செய்தேன் செய்தேன்” என்பதோடு தம்முடையசமத்து காரத்தையும் சிறிது கிறிது கைச்சரக்கிட்டுப் பிரபலித்துக் கொள் ளுவார்கள். முடிவு பெற்றிருப்பின், எல்லாம் “எனின்யாளும் ஈசன் செயல்” என்பதும் இக்காலத்து வழங்கி வருகின்றதென்க. இந்தத் தூர்ப்பழக்கத்துக்கு எது படிக்கிறும் என்ன ஆகும்? யான்னாகபட்டி என்று சென்றிருந்த சாலை ஒருவர் பற்றுலக்க வாயிற்கோல் வைத்துக் கொண்டே ஊர்வலம் வந்தார். ஓரிடமிருந்து துலக்காத்தால் வரும் தீங்குகள்பல. ஆகவின் “ஓரிடமிருந்துதுலக்குங்க” என்றேன். அவர் என்னை நோக்கி “ஐய! பெரியார் சொன்ன வாக்கியம் இன்னதற்கென்று நீங்கள் முற்றும் ஆராய்ச்சிலை போலும்” என்று ஒருவித சினத்தற்குறிதோன்றச் சொல்லினர். யான்விருப்புடனே “என்னை? என்னை?” யெனக்கேட்க, ஓடியாடிப் பல்துலக்கின் ஈரவிற்கோல் குத்தி இரத்தம் வரும் என்பது பற்றியன்றே ஓரிடமிருந்து துலக்கல்வேல்ஸ் டு மெனவும் அவ்வண மிலதாயின் தோடம் வருமென்றும் நம் நூல் கள் பயமுறுத்துக்கின்றன. ஆகவின், இதனால்வரும் பாபச்செயல்கள் என்னை? அங்கினிருந்தே விளக்கின் வரும் புண்ணிபச் செபல்கள் என்னை? எனக் கிளம்பினர். இவ்வணம் வந்ததும் வாய் திறவாது யான் மெளானாஞ் சாதிக்க வேண்டிவந்ததென்க. அரை வேதாந்திகள்

எல்லாம் “கட்டு”“கட்டு”என்பதால் இந்தப் பல்துலக்கலும் கட்டாய் முடிந்தது. அத்வைத்தின் திலைமயும் அதீன் இரகசியமும் அகன் உண்மையும் சின்னூட் பல்லினிச் சிற்றறவினோர்க்கு விளங்கிக் கூட ப்பதொன்றன்று. அதன் அம்சம் ஆபிரக்கணக்காக அமைந்துகூடப் பதில் ஒன்றுவது அமையப்பெற்று எடுத்ததும் தூவித்தலையே மேற்கொண்ட புன்னிப் பூர்த்திகளை நீதி நூல் முதலியவற்றில் ஒரு செய்யுள் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்போமாயின், ‘சார த்தீத மெல்லாம்’விட்டு சக்கையைக் கேட்டம்ரோ’ யென தந்திச்மாகச் சொல்லி தான் ஒன்றுஞ் சொல்லாதே தப்பித்துக் கொள்வார்களோ ன்க. பெரிய பெரிய மகான்கள் பேச்சையெல்லாம் தான் இழுத்துப் போட்டுக் கொள்ளலும், சமயத்துக்குத் தக்கபடி பேசலுமாகிய இத்தீய வொழுக்கங்களால் மனத்துப்பையுங் கெட்டு அபத்த வழிக னிற ரூனே மனம் பதிவு பெறுதலாகுமென்க. தீவிரமான துறவுபூண் டொழுகிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் குமரரூபர சுவாமிகள் இலக்கிப் பிலக்கனங்களிலும் சாத்திரம் தருக்கங்களிலும் எத்துணை வல்லுநராய், சொல்லும் பொருளும் மனைக்க, எவ்வளவு அரிய நூல் களை, பின்னேர்க் குபக்காரமாக இயற்றி வைத்துப் போந்தார்கள். இக் காலத்திற் சிலவாக விளங்கும் பொய்வேடச் சுவாமிகளோ சாது ரிய சுசனமாகவே சொல்லிப் பிறரையும் கெடுத்துவருகின்றதென்க. அன்றித் தாழும் தாழ்க்க நிலைக்கு வந்து விடுகின்றதென்க, இவ்வியாசத்தால் வற்புறுத்தி இடித்திடித்துக் கூறுவதெல்லாம் எவ்வகைப் படிப்பிலும் நிரம்புதல் பெற்றிருக்க வேண்டியே யாருமெனவறிக. சிலர் அல்லியரசால்லிமாலை பவளங்கொடிமாலை தென்னூலுராமன் கதை படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே தமக்கே சுயம் வருகிற தா இல்லையா என

காடு கடந்து கரைவழியுங் தான்கடந்து
நாடு கடந்தேன் காக்கு மீராசா—என

வந்த அருள்வாக்கைப் பக்கத்துள்ளோரிடமுங் கான்பித்து தம்மை ஒரு பெரிய சுவாமிகளை நினைத்துக் கொண்டு மிருக்கின்றார்கள். இவ்வகைத்தாய அறியாமையை, எல்லாம் வல்ல கடவுள் எக்காலங் தொலைத்து நல்லறிவு புகச்செய்வரோ யாதோ தெரியாதென்க. இவ் வரைகுறைக் காரியத்தால் இவ்வுலகில் வழங்கிவரும் தீங்குகளை எழுத, மையும் இறகும் போதா தாவில்லீ, இம்மட்டோடு விறுத்தலாயிற்று. மேற்கூறிய கற்குழுமைறக்குப்பினீர் தமிழ்ச்சங்கக்கலா சாலைக்குப் பாடம் நியமித்து வழங்குகின்றபடி முறையே படித்துத் திருந்தி பெரும் புலமை யெய்தி நம் தேயும் சீர்பெற நிலவ வேண்டு மென்பது கருதியே இவ்வியாசம் எழுந்ததென்க.

செ. ரெ. கோ. இராமசாமி வன்னியர்.

அரிச்சியபூரம்.

இரட்டு மொழிதல்.

(188-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

(ந) கிருக்கயிலாய் பரம்பரைத் திருவாவடுதுறைதூதின சற் குரு மூர்த்திகளாகிச் சின்னப்பட்டத்திலெழுங்தருளியிருந்த ஸ்ரீஸ்ரீ நமசிவாய தேகிக சுவாமிகளை, திருவெல்வேலி ஜில்லா சேற்றார்ச் சம்ஸ்தான கர்த்தராகவும் வித்துவானுகவு மிருந்த ஸ்ரீமாந் சுந்தரா தாச பாண்டியரவர்கள் மைனராயிருக்கும்போது நரிசிககச் சென்றி ருந்தார்கள். குருமூர்த்திகள் பிரபு அவர்கள் கையில் காப்பு அனிக் திருப்பதை நோக்க வந்தவுடன் “தாங்கள் மன்னராதலால் காப்புக் கைக் கொண்டுள்ளீர்கள் போலும்” எனக் கட்டளையிட்டருள உடனே மன்னரவர்கள் “இக்காப்பு இம்மையில்மட்டும் ஒரு சிறிய இன்பத்தைத் தருவது இதனாற் பயனில்லை. ஆதலின் இருமைக்கும் பயன் தருவதாகிய மகைன்வரிய காப்புப் பெற்றும்பவே குருமூர்த்திகள் சந்தித்தைய யடைந்தேன்” என விடைகூறினார்கள். (இங்கே “காப்பு” என்றால் கையணி, காவல், விடுதி என்னும் மூன்றுபொருள் தொன்றுதல் காணக.)

(ச) பொன்னின புரியுங் கம்மியர் குலத்துப் புலவரொருவர் தமது சாதியைக் குறித்து யாரேனும் தட்டானென்று வேற்றுப் பொருள்படக் கூறுவராயின் அனங்கு கூறினேர் சாதிட பெயரை வேற்றுப் பொருள்படத் தாழும் கூறுவராயிருந்தார். அந்தணர் குலத்தில் வந்தவரொருவர் தமது பேரேனுக்குக் காதுகுத்தும் பொருட்டு இக்கம்மியப் புலவரை வம்மென அழைத்து குறித்த லக்கினங்கவருமல் வந்தக்கையால் வயது சென்ற அவ்வேதியர் சபையை ப்பார்த்து “இவர் குறித்தபடி வந்துள்ளிட்டார், நான் என்ன சொன்ன னாலும் தட்டார்” என்றனர். அதுகேட்ட புலவர் “உரியகாலத்தில் வராதிருந்தால் வழியை வழியைப் பார்ப்பார் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்று கூறினர்.

(ஞ) சின்னென்றாள் கல்போதுத் தலைவர் வேகமாகக் குதிரை பை நடத்தி வந்திறங்கி அக்கம்மியப் புலவரைப் பார்த்துப் “புல வரே இக்குதிரை தட்டான் பறந்ததபோல் வந்தது” என்றனர். அதுகேட்ட புலவர் “ஆம் ஜூயா தடையென்னை பரிவார வேகம் அப்படித்தானிருக்கும்” என்றனர். (கல்போதுத் தலைவர் பரிவார குலத்தினர். தட்டான்—பறக்கும் ஜந்துவிலொன்று.)

(ஷ) மற்றென்றாள் சானூர்குலத்துத் தனிகரொருவரிடம் அப்புலவர் சென்று கேத்தமலாபம் விசாரித்திருக்கையில் அத்தனிகர் “இவ்வங்கும் வேளாண்மை நன்றாயில்லை, தட்டான் பயறுமட்டுந்தான் கொஞ்சம் விளைந்தது” என்றார். அதுகேட்டதும் புலவர் “என்ன விளைந்தாலும் ஒரு சாண் குப்பிக்குத்தானே வேண்டியது” என்று கூறினர். பத்திராதிபர்.

கடல் யாத்திரை.

சரஸ்வதியின் மெய்யவதார மென்று சொல்லும் ஒளவையும் “திரைகடலோடியுங் திரவியங்தேடு” என்று மொழிந்தன ஓராதவின், கடல்யாத்திரை ஒருவருஞ் செய்யக் கூடாதென்று கூறுவது அசத் தான பேச்சு. இது யுக்தியறுபவங்கட்டுச் சிறிதும் பொருந்தாது. கடல்யாத்திரைசெய்வதினால் எத்தனையோ பிரயோஜனம் உண்டு. நம் தேபத் துள்ளவர்களில் அநேகருக்குத் தங்கள் வாசஸ்தலமாகிய இந்துதேசத்தின் நாடு நகரங்களைத் தசிர வேறு நாடு நகரங்கள் எங்கு மில்லை என்பதே பூர்ண நம்பிக்கை. “தானுகவுங் தேரிந்துகோளான்; பிறர் சொன்னாலும் கேளான்” என்று சொல்லும் பழமொழிப்படி, நம் நாட்டிலுள்ள, காட்டு மிராண்டிகளை யொத்த மனிதர்கள், பிறர் ஒர் நற்காரியத்தைக் குறித்துச் சொன்னால், “அது மெய்யா? அல் வது பொய்யா?” வென்று கூட விசாரித்தறியாமல் தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று சாதிக்கிறார்கள். இவர்கள் மனிதர் களாய்ப் பிறந்தும் பயன் என்னை?

மேற்றிசையோசிடம் யோசனை, ஊக்கம், விடாழுமயற்சி முதலி யன குடியிருத்தல் பற்றி அவர்கள் அங்கிய தேசங்கட்டுச் சென்று அங்குள்ளவர்களை அடக்கியாண்டும் வருகிறார்கள். பலதேச வர்த்த மானங்கள் இன்னவென உணர்ந்து அங்குள்ளவர்களின் நடை யுடை பாவனை முதலானவற்றிற்கிடைய சாமான் சரக்குகளைச் சேகரித்துப் பண்டக சாலைகளையும் ஸ்தாபித்துத் தங்களுக்குத் தெரியாத விஷ யங்களை அங்கிருப்பவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டும், தெரிந்தவிஷ யங்களை அவர்கட்டுக் கற்றுக் கொடுத்தும் இப்படிப் பலவிதமாகப் பொருளுங் கிர்த்தியும் சம்பாதித்து வருகிறார்கள். நம்மவர்களோ நானுக்கு நான் பொருள் நஷ்டம், முதலியன் அடைந்து வருகிறார்கள். இவ்வாருவதற்கு அசட்டுப் பிடிவாதம், சோம்பல், ஊக்கமி ன்மை என்கிற தூர்க்குணங்கள் இவர்களிடத்திற் குடி கொண்டிருத் தலே காரணங்களாம். முன்னமே காணுத தேசங்களைக் காண்டல், அறியாத சங்கதிகளையறிதல், கிடைத்தற்கரிய வஸ்துக்களைத் தேடிப்பெறல்; மிகுந்த திரவியும் சம்பாதித்தல், சுருங்கச் சொல்

வின் எல்லாவிதத்திலும் கிர்த்தத்தையும் லாபத்தையும் அடைகல், முதனிய நன்மை கருக்குக் காரணமாகிய கடல்யாத்திரை கூடாது என்று சொல்லுவது மதிப்பே. நிற்க.

கடல்யாத்திரையின் பயனை உணர்ந்த விவேககளும் கில சமயங்களில் அவ்யாத்திரை கூடாதென வாதிப்பது எவ்வளவு பரிகாப்பு! கடல்யாத்திரை சாஸ்திர விரோதமென்றும், அது ஆரிய மதஸ் தர்க்குக் கூடாதென்றும், அவர்கள் கூசாமில் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வண்ணங் கறுவது நியாயமா அல்லவாவென்று நாம் ஆலோசித்துப் பார்த்து நியாயமாகவிருந்தால் அதை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்; இல்லாவிடில் அதைத் தள்ளிவிடுவேண்டும்: எந்த சாஸ்திரங்களும் யுத்தி யனுபவங்கட்கு விரோதமான விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுமாட்டா வென்பதே எமது துணிபு. இந்துக்கள் சாஸ்திரம் என்கிற வார்த்தையைச் சாதாரணமாக தர்மநால் அல்லது நீதிநால் என்கிற அருத்தத்தில் மழங்கிவருகின்றார்கள். இந்துக்களுக்குள் வழங்கும் பல ஸ்மிருதிகளையும் தக்க விதமாய்ப் பரிசோதித்தறிந்து அவைகளின் கருத்துகளை வெவிப்பாகுத்துவார் ஒருவரு மில்லியே என்று மிக விசனப்படுகிறோம். பராசரஸ்மிருதி, மனுஸ்மிருதி ஆகிய இவ்விரண்டு மாத்திரம் வேறு பாதைகளில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரண்டையும் ஆதியோடந்தமாய்ப் பார்த்ததில், அவற்றில் “இந்துக்கள் கடல்யாத்திரை யெதல் தகாது” என்கிற சங்கதியை சிருதித்தற் கேற்ற ஆதாரங்களான் மானேஷம். சாஸ்திரிகள் என்று பட்டப்பெயர் பூண்டிருப்பவர்களிடம் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பிரஸ்தாபித்தால், அவர்கள் ஒன்றுக்கொன்று சிறிதும் பொருந்தாத ஏதோ சங்கதிகளைப் பேசி மொட்டைத்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போடுகிறார்கள். கொண்டவர்களும் சரியான உத்தரங்களை சொல்ல மாட்டாமல் கில வேளோகளில் மாருட்டமாகவும், முரணுகவும் பேசுகிறார்கள்.

இதுதான் இப்படியெனில் “சாஸ்திரக்ஞானர்கள்” கூட கில வேளோகளில் அடிக்கவும் வந்து விடுகிறார்களே. “கடல்யாத்திரை ஆரிய மதஸ்தர்கட்குத் தகுமா? தகாதா?” என்கிற சங்கதியை நாம் உண்மையறிந்தவர்களிடம் பிரஸ்தாபித்து இருக்கிறோம்.

அவர்கள் அதற்குத் தகுந்த ஆகாரங்களைத் தேடி எடுத்துக் கொடுப்பதாக வாக்களித்திருக்கிறார்கள். ஆகாரம் சிடைத்ததின் பேரில் ஓர் சங்கதியைப் பேசி முடிவு செய்ய வேண்டியதே யல்லாமல் அதற்கு முன்னால் அதை உறுதிப்படுத்துதல் பார்க்கும் தகாது. ஆனால் யுக்தியனுபவங்கட்கெட்டியமட்டும் இங்சங்கதியை எடுத்துப் பேசவோம் :

நாம் பிரஸ்தாபித்து வரும் விஷயம் முக்கியமாய் ஆரிய மதக் கோட்பாடுகளை உள்ளபடி அனுசரித்து நடக்கும் ஆரிய மாதாபிமானிகட்குமாத்திரம் உரியதே யன்றி ஏனையோர்கட்கன்று. ஆரிய நூல் ரசியப்பக்ளை யுணர்ந்து அதன் விதிவழி தர்மங்களைப் பரிபாலித்துக் கூடா வொழுக்கங்களைக் கூடியவரையிற் றவிர்த்து, சத்தியம், சாந்தம், ஜீவகாருணியம், தெய்வபக்கி என்கிற நற்குணங்களைப் பூண்டு, மனைவாக்கு காயம் முதலானவைகளிற் பரிசுத்தத்தை நாடுகின் றவர்களுக்கு கடல் யாத்திரை அவசியமில்லை. இப்படி யல்லாதவர்கள் எவர்களும் கடல் யாத்திரை செய்யலாம். வேறு தங்களுக்கு இஷ்டமான காரியங்கள் எனவென்றோ அவைகளையுஞ் செய்யலாம். இவ்வண்மையை அறியாமல் ஆகேஷபஞ் செய்கின்றவர்களைவரும் மதியீனர்களைன்றே சொல்லவேண்டும். ஆதலால் இப்போது ஆரியவர்த்தத்திலுள்ள அங்கணவாசிகளை நாம் இரண்டு பிரிவினர்களாகப் பிரிக்கவேண்டும். வைதீக கருமங்களை விதிப்படி நடாத்திப் பரிசுத்த குணம் பூண்டிருப்பவர்கள் ஒரு வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இங்கிலீஷ் படித்துவிட்டு அயல் தேயங்கட்குச் சென்று வேற்றுமையின்றி அங்கிருப்பவர்களுடன் கலந்து வாழ வேண்டுமென் ரெண்ணங்கொள்ளும் ஆரியர்கள் மற்றொருவகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்.

ஆகிகாலங் தொடங்கி நல்லாசாரமாகிய பரிசுத்த குணத்தைப் பூண்டிருக்கும் ஆரியமதஸ்தர்கள் அங்கிய தேசங்கட்கு யாத்திரை செய்து அங்கு பரிசுத்த குணம் குன்றிவாழுஞ் சனங்களுடன் கலக்கவேண்டு மென்றென்னுறுதல் மனதுக்கு அவ்வளவாக ரம்யத்தைக் கொடுக்கவில்லை : (இன்னும்வரும்)

சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார்,
கோவை.

சமாச்சாரக் கொத்து.

—::—
தமிழகச்செய்தி.

ஙச்சினூர்க்கிணியர் நூபகச்சின்ன மகோற்சவம்.

இது சம்பந்தமாய் சென்ற விஜய தசுவியன்று “மதுரை மாணவர் சேந்தமிழ்க்கங்க” தலை முன்னிட்டிக்கூடிய மகாசபையில் மாலை 4-மணி முதல் 5-மணி வரை இச்சங்காழிமாணியும் இதை வல்லுக்குமான உப்பளம் இலாகா ஸ்ரீ L. சீதாராமமையரவர்களின் சங்கீதக் கச்சேரி நடந்தேறியது, பின்பு இச்சங்கத்துக் கெளரவ அங்கத்தினர்களாகிய ஸ்ரீ M. K. M. அப் துல் காதிரு ராவுத்தர் சாஹிப்பலிதூர் அவர்களும், மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயரவர்களும், ஸ்ரீ ம. கோபால் கிருஷ்ணராவர்களும் முறையே “ஒந்தியா இறைமாட்சி,” “சேய்ந்தன்றியறிதல்,” “அந்தனரும் சேந்தமிழூம்” என்ற விடையங்களைப்பற்றி வியாசம் வாசித்தனர்; ஸ்ரீ S. சாமிகாகைதய ரவர்கள் “நச்சினூர்க்கிணியர் உரைச்சிறப்பு” பாயிரம் படித்தனர். அன்று வாசிக்கப்பட்ட வருடாந்த அறிக்கையினின்று பின்வருவன் அறியலாகும்:

நச்சினூர்க்கிணியர் புத்தகசாலை:— இது செல்வப் பொருள்படைத்த சீமான்களிடமிருந்து இதுவரை தக்க பொருளுக்கு ஏதும் பெற்றில்லது. ஆயினும் சில தமிழ்மாணிகளின் பேருதவியால் இதுவரை கிடைத்துவிள்ள புத்தகங்களின் தொகை 450. இவ்வருத்தத்தில் மட்டும் இது காலஞ்சென்ற திவான் பக்தார் ஸ்ரீ R. V. ஸ்ரீவாஸ்யர்ஜி நன்கொடையாக சுமார் 100 புத்தகங்கள் பெற்றார்களது. ஸ்ரீ அபதுல் காதிரு ராவுத்தர் சாஹிப்பக்தார் அளித்த 30ரூபாய்க்கு வாங்கிய நிலைப் பெட்டியும் (Berau) புத்தகங்களால் நிரம்பிவிட்டது. மற்றொரு கிலைப் பெட்டியில் அடங்கக் கூடிய புத்தகங்கள் வைக்குமிடமற்ற இருக்கின்றன. இதுவரை இப்புத்தக சாலையினின்றும் புத்தகம் பெற்று வாசித்தோர் தொகை 1000க்கும் அதிகமே.

நச்சினூர்க்கிணியர் தமிழ்ப் பரிசைகள்:— இச்சங்கத்தார் ஏடத்திய இவ்வருத்தத்திய பரிசைகளுக்கு நானு ஆங்கில கலாசாலைகளினின்றும் வகுதெழுதிய மாணவர்களின் தொகை 126. இவர்களுள் தேவியேர் 87 பேர்கள். பரிசு பெறுதற்கு அருகராயினார் பதினெட்டாவர். ஸ்ரீக.

இதற்குப்பின் பரிசைகள் தேறினவர்களுக்கு யோக்கியதாபத்திருங்களும் பரிசுக்குரியீர்க்குப் பரிசும் அக்கிராசனாக வகுத்த ஸ்ரீ சி. நாராயணசுரமியூயர் மூலமாய்க் கொடுப்பன. பிறகு அங்குக்கிராசனர் நச்சினூர்க்கிணியரது பெருமையை நவீன்று, மஹாமஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீ. வே. சாமீநாதையரவர்களின் புலமையையும் தமிழ் வளர்ப்பையும் புதுமற்று, ஸ்ரீ ம.

கோபாலகிருஷ்ணயரின் விடாழுற்யசியை வியந்து, வியாஸ விஷயங்களை மெச்சி, இச்சங்காபிவிருத்தியைக்கோரித் தமது ஆசனத்தமர்க்கணர். பிறகு ஸ்ரீ. கோபாலகிருஷ்ணயரவர்கள் எழுந்து இச்சங்களிலையைக்கூறித் தறிமுபி மாணிகளின் உதவிவேண்டபூர். C. நாராயணசாமி ஜயாவர்கள் B.A.L.T. 2 ரூபாயும் ஸ்ரீ M. N. சேவையாவர்கள் ஒரு ரூபாயும் வருடஞ்சோதம் அளித்துவர அன்னோடு வாக்களித்தனர். அநந்தரம் இவர்களுக்கும் தமது இன்னிசையால் சபையோகா மகிழ்வித்த ஸ்ரீ சீதாராமமயருக்கும் இச்சங்க பரீங்கை சம்பந்தமாயும் வருடேநாதஸவ சம்பந்தமாயும் பலவிதத்திலும் உதவிபுரிந்தார்க்கும் கூறப்பட்ட மங்களவாழ்த்துடன் சபை 9 மணிக்கு நிறைவேறிற்று. பொங்கும் மங்களம் எங்குமதங்கு.

*

*

*

வார்டு மின் டோவுக்குப் பிறகு இந்தியா கவர்னர் ஜெனரலாக வார்ட் க்ளு என்பவரை தெரிந்தெடுத் திருக்கிருஷ்கள்.

*

*

*

வேலை நிறுத்தம்.—ஹவா முனிசிபாலிட்டியார் பஞ்சம்படி நிறுத்த யோசித்ததால் 1200 ஐர் பெருக்கிகள் வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டார்கள். குப்பை ஜூலைங்கள் வெளியாகாமலிருக்கிறது.

*

*

*

கிக்காகேரவில் 45 ஆயிரம்பேர் வசதியாய் வீற்றிருக்கத்தக்க ஓர் பெரிய மண்டபம் திருமாணிக்க முயற்சி செய்யப்பட்டு வருகிறது. இம்மண்டபம் ஒரு சிறிய பட்டணமா யிருக்கும் போதும்.

*

*

*

ஒரு திருடனிடம் அவன் திருடிய சொத்துக்கள் ஜின்து வருஷால மிருக்குவிட்டால், அவை அவனைச் சேர்ந்தவை என்றதோர் சட்டம் ரத்திய ராஜ்யத்தில் நடவடிக்கையில் இருக்கிறது.

*

*

*

ஓர் கன்கொடை.—தென் ஆயிரக்காலில் பல கஷ்டங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு வரும் பாரதர்களின் உதவிக்காக பம்பாய் ஸ்ரீ R தாதா 25000 ரூ. கன்கொடை கொடுத்திருக்கிறார். இவரையொத்த தேசபக்தர்கள் நீழே வாழ்வார்களாக.

*

*

*

அரிய தேசாபிமாணியாகிய ஸ்ரீராமேசங்கிரதத் மரணமடைந்ததெய்தி கேட்டு கைது நாடுமுழுதும் துக்கம் கொண்டாடுகிறது. இவர் பரோடா மகாராஜாவுக்கு வலது கரமாயிருந்தவர். இவர் வியோகத்தினால் அவருக்கும் அவர் தேசத்தாருக்கும் பெரும் நஷ்டமே.

நேபாள மஹாராஜா சந்திர ஸம்வெச்சினங்கு பக்துர் நேபாளத்தைச் சேர்ந்த பசுபதிகாத் என்னுயிடத்துக்கு யாத்திரை போயிருந்தபோது சிவாஜி மகாராஜாவைப்போல் தன்னை ஒரு தட்டிலும் பொன்னை ஒரு தட்டிலும் நிறுத்து அப்பொன்னை ஏழைகளுக்குத் தானங் கொடுத்துவிட்டாராம்.

*

*

*

கும்பாபிஷேக மகோற்சவம்;—சென்றமீ கும்பகோணம் காவேரி ஆறுத் தென்கரையிலுள்ளதாயும் கிருஷ்ணராயர் அக்ஷிராகார வடகோடியிலுள்ள தாயிழுள்ள ஸ்ரீரக்மாயி சமேத ஸ்ரீவிடோபாபபலவான் ஆலயக்கும்பாபிஷேக மஹாற்சவம் வெகு விமரிசையாயும், சாஸ்திரோக்தமாயும் பல்லோரும் புகழ்ந்து கொண்டாடும்படியாய் கடந்தேறியது.— முனையுவோர் தாசன்.

*

*

*

ஸ்ரீ விசளகரமரன் மரணம்;—எட்டயபுரம் சமஸ்தான ‘பெண்டின் லா எஜன்டு’ம், சேற்றார்ச் சமஸ்தான ‘மாணேஜ’ருமாயிருந்த அருங்கலை விளோத உதாரகுண சிலராகிய ஸ்ரீமாந் சி. இராக்கப்பபதி ஸ்ரீயவர்கள் கார்த்திகை மூ 4வ மன்று சிவபத மடைந்தமை கேட்டு வருந்துகிடேரும். இவரது பிரிவாற்றுது வருந்து ஹோர்க்கு ஈசன் ஆறுதல் அளிப்பாராக. இவரது ‘சரமகவி’கள் அடுத்த “பாநு”வில் வெளிவரும்.

*

*

*

ஜெர்மனி தேசத்தில் ஜனத்தொகையை விருத்திபண்ணி யதிகரிக்க சட்டம் ஒன்று ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்களாம். எந்தக் குடும்பத்திலுள்ளும், எழுயாயிருந்தாலும், பணக்காரர்களா யிருந்தாலும், எட்டு குழந்தைகளைப் பெற்றுவ, அந்த எட்டாவது பின்னைக்கு ஜெர்மனியின் சுக்கர்ச்சியே கேராகவந்து நாமகரணஞ்சு செய்வதாகவும், அவருடைய பெயரிலூவதாகவும் வாக்களித்திருக்கிறார். ஏழை குடும்பத்தில் அப்படி எட்டாம் பின்னையை வளர்க்கத் தாமாநக்கு உதவிக்காக ராஜாங்கத்திலிருந்து 3 பவுன் கொடுக்கும்படி சட்டமாம்.

*

*

*

அமெரிக்காவில் ஜூக்கிய நாடுகளின் முக்கிய பட்டணமாகிய ஸ்ரீயார்க்குக்குச் சிலவருஷங்களாகச் சிறைவிலிருந்து தலைமயிர் விலைக்கு வாங்கப்பட்டு ஏற்றுமதியாகிறது. இவைகளுக்கு ஸ்ரீயார்க்கில் நூதன சாயங்கள் ஏற்றிச் சுருள் மயிராகவும் இன்னும் பலவிதமாகவும் ஏராளமான விற்பனை செய்கின்றார்கள். அமெரிக்கர்கள் இந்தத் தலைமயிர் தரித்துக்கொள்வதில் பிரமை கொண்டிருக்கிறார்களாம். இந்தத் தலைமயிர் வியாபாரம் போன்வருஷத்தில் அதிகமாகி மயிரை வாங்குவதற்காக அமெரிக்காவிலிருந்து சிறைவுக்கு நேரில் ஒரு வியாபாரியின் எஜென்டு வந்தாராம். 1907-ம் வருஷத்தில் 56,133 ராத்தல் மயிரும் 1908-ம் வருஷத்தில் 20,7414 ராத்தல் மயிரும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதாம்.

பத்திராதிபர்.